

I borgerlige sager er dommene efter den gennem flere år udviklede tradition som regel meget fyldige og indeholder udover motiveringen for resultatet (domspræmisserne) en fuldstændig fremstilling af sagens faktiske omstændigheder, herunder af bevisførelsen (partsforklaringer, vidneforklaringer, syns- og skønserklæringer m.v.). Arbejdet med udfærdigelse af domme i borgerlige sager er som følge heraf meget tidkrævende og udgør efterhånden med det stigende sagsantal en betydelig belastning af domstolene.

Spørgsmålet om mulighederne for at gennemføre en forenkling af domskonkiperingen er taget op af dommerforeningen, og der foretages ved domstolene bestræbelser på inden for de gældende regler at lette arbejdet med domsskrivningen med henblik på nedbringelse af behandlingstiderne.

Med henblik på at give bedre muligheder for at rationalisere arbejdet med udfærdigelsen af domme i civile sager i byretterne har retsplejerådet i forbindelse med afgivelsen af lovudkastet af april 1983 foreslået, at der gennemføres særlige regler, hvorefter der i domme, der afsiges ved byret i borgerlige sager, kan udelades en fuldstændig sagsfremstilling. Den foreslåede ordning indebærer, at det normalt vil være tilstrækkeligt i dommen alene at medtage parternes påstande, en kort gengivelse af deres anbringender – søgsmålsgrunde og indsigelser – og endelig domsbegrundelse og konklusion. Det er således ikke nødvendigt i dommen at gengive bevisførelsen under sagen (parts- og vidneforklaringer, dokumenter m.v.). Om dommen bør affattes i den nævnte korte form eller eventuelt udfærdiges på traditionel vis med en fuldstændig sagsfremstilling skal afgøres af retten på grundlag af en vurdering af den enkelte sag. Ved afgørelsen heraf skal retten tage hensyn til tilkendegivelser fra parterne.

Efter forslaget skal domme, der er affattet i den kortere form, af byretsdommeren suppleres med en udførligere sagsfremstilling, hvis dommen ankes.

Om retsplejerådets overvejelser vedrørende spørgsmålet henvises til betænkning nr. 994/1983, side 144ff.

Justitsministeriet kan tiltræde retsplejerådets indstilling, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

##### 5. *Forhøjelse af ankegrænsen i mindre politisager.*

Efter reglerne i retsplejelovens § 962 gælder der visse begrænsninger med hensyn til adgangen til anke af domme i politisager. Domme i politisager kan således normalt kun ankes af det offentlige,

når andre offentligretlige følger end bøde eller konfiskation kan idømmes efter de lovbestemmelser, tiltalen lyder på. Anke fra tiltaltes side kan endvidere i almindelighed kun ske, når han har givet møde i sagen, og højere straf end 6 dagbøder eller bøde af 60 kr. eller konfiskation af genstande af tilsvarende værdi eller andre offentligretlige følger er idømt. Justitsministeriet kan dog, når særlige betingelser er opfyldt, give anketilladelse. Den nuværende beløbsgrænse for anke fra tiltaltes side er fastsat i 1922.

Sager, som er afgjort ved advarsel efter retsplejelovens § 937 eller vedtagelse af bøde eller konfiskation i retten, jfr. § 936, kan kun med justitsministeriets tilladelse indbringes for højere ret.

Spørgsmålet om mulighederne for at gennemføre ændringer i den gældende regel om ankebegrænsning i § 962 med henblik på en aflastning af anklagemyndigheden og landsretterne har tidligere været genstand for omfattende overvejelser i retsplejerådets betænkning nr. 698/1973 om behandling af borgerlige sager og i rådets betænkning nr. 825/1977 om retternes kompetence og arbejdsform i straffesager.

I det lovudkast, som retsplejerådet har afgivet i april 1983, har rådet efter en fornyet overvejelse af spørgsmålet stillet forslag om, at den nuværende bodegrænse for anke fra tiltaltes side forhøjes til 10 dagbøder, henholdsvis 1.000 kr. i lyset af den almindelige udvikling i bødeniveauet. En sådan ændring vil efter retsplejerådets opfattelse kunne gennemføres, uden at det vil medføre nogen reel svækkelse af de tiltaltes retsstilling. Det forudsættes herved, at justitsministeriet som hidtil, hvor det skønnes rimeligt, at tiltalte får adgang til at få sagen prøvet i 2. instans, vil kunne meddele tilladelse til anke. Rådet har endvidere lagt vægt på, at straffene for mindre politisagsforseelser i overvejende grad udmåles efter nøje fastlagte retningslinier i praksis.

Efter retsplejerådets forslag opretholdes den gældende begrænsning for anklagemyndighedens anke uændret.

Om retsplejerådets overvejelser vedrørende spørgsmålet henvises til betænkning nr. 994/1983, side 149ff.

Justitsministeriet kan tiltræde retsplejerådets forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

##### 6. *Lovforslagets administrative og økonomiske konsekvenser.*